

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoPr/6/2023
Identifikačné číslo spisu:	8117201067
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8117201067.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C.. I. Y., narodenej XX. C. XXXX, G., K. XXX/XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Gabrielou Jablonskou, Košice, Letná 47, IČO: 17 080 223, proti žalovanému Obci Lomnička, Lomnička, Lomnička 66, IČO: 00 330 027, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s.r.o., Košice, Thurzova 3367/6A, IČO: 47 231 785, o určenie neplatnosti odvolania z funkcie, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11Cpr/7/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. januára 2023 č. k. 12CoPr/8/2022-450, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26. januára 2023 č. k. 12CoPr/8/2022-450 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v tomto individuálnom pracovnoprávnom spore v poradí druhým) výrokom I. určil, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky ZŠ a MŠ Lomnička vykonané listom žalovaného zo dňa 20. decembra 2016 je neplatné a súvisiacim výrokom II. o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalovaného.

2. Po citovaní ust. § 3 ods. 1, ods. 2, § 39 Obč. zák., čl. 2 Základných zásad Zákonníka práce, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP svoje rozhodnutie vecne dôvodil tým, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti jej odvolania z funkcie riaditeľky ZŠ a MŠ Lomnička, ktoré žalovaný učinil listom zo dňa 20. decembra 2013 (+ mzdových nárokov, ktoré boli vylúčené na samostatné konanie) vychádzajúc z ostatného zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu v tejto veci (sp. zn. 19CoPr/2/2019 z 8. novembra 2018), v zmysle ktorého je daná jeho právomoc a kauzálna príslušnosť, ide o individuálny pracovnoprávny spor s tým, že žalobkyňa bola do funkcie riaditeľky menovaná žalovaným dňa 30. apríla 2014 s účinnosťou od 1. júla 2014 do 30. júna 2019, kde v tejto súvislosti jej vznikla o.i. i povinnosť deklarovať svoje majetkové pomery, a to do 30 dní od ustanovenia do funkcie riaditeľky, pričom žalobkyňa si túto svoju zákonnú povinnosť bezpochyby nesplnila, kde zákon naproti tomu ukladá zriaďovateľovi po vyjadrení príslušnej rady školy obligatórne povinnosť takéhoto riaditeľa z funkcie odvolať a táto jeho povinnosť z časového hľadiska nie je ničím limitovaná.

Odvolaie z funkcie riaditeľky bolo určité a zrozumiteľné, dostalo sa do dispozičnej sféry žalobkyne, ktorá však namietala jeho neplatnosť aj pre rozpor s dobrými mravmi, lebo bolo podľa žalobkyne účelové z dôvodu, že tá začala poukazovať na neplnenie si povinností žalovaného ako zriaďovateľa školy, čo malo vyústiť až do podania trestného oznámenia a civilných žalôb zo strany žalobkyne. Preto bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa a skúmať motív odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky. Súd prvej inštancie vôbec nezisťoval a nezaoberal sa úvahami, či z hľadiska takto uplatneného odvolania z funkcie riaditeľky so zreteľom na všetky dostupné okolnosti prípadu, to zodpovedalo dobrým mravom. Zistenie skutočného motívu a skutočných dôvodov pre odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky, môže viesť k zisteniu, či tento jednostranný právny úkon je (nie je) v rozpore s dobrými mravmi. Následne uviedol, že z dokazovania vyplynulo, že hlavným motívom a dôvodom odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky bolo jej konanie, ktorým poukazovala na neplnenie si zákonných povinností zo strany žalovaného. Za podozrivú možno označiť aj skutočnosť, že k zisteniu porušenia povinnosti žalobkyne deklarovať svoje majetkové pomery došlo až v roku 2016, t. j. dva roky po jej ustanovení do funkcie. K odvolaniu žalobkyne došlo po podaní trestných oznámení a civilných žalôb voči žalovanému, ktorých predmetom bolo porušovanie rozpočtových pravidiel na úseku originálnych kompetencií zriaďovateľa základnej a materskej školy - žalovaného, ktorý nemal poukazovať finančné prostriedky zo svojho rozpočtu základnej škole v súlade so zákonom. Podstatnou okolnosťou bola aj skutočnosť, že na obci nefungoval žiadny administratívny poriadok, a preto bolo pre žalobkyňu ťažké dokázať, že si zákonnú povinnosť odovzdania majetkového priznania splnila. Samotný žalovaný v konaní uviedol, že obec nemala dostatok finančných prostriedkov a potrebovali pokryť iné náklady, ktoré boli taktiež nevyhnutné, a z toho dôvodu neboli základnej škole poukazované financie z rozpočtu v plnej výške. Odvolanie z funkcie riaditeľky je preto v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Žalovaný odvolal žalobkyňu z funkcie z dôvodu, že sa žalobkyňa dožadovala zákonnými prostriedkami, aby žalovaný plnil svoje rozpočtové povinnosti. Namiesto toho, aby žalovaný riešil nedostatky vo financovaní školy, odvolal z funkcie žalobkyňu a vymenoval nového riaditeľa, ktorý vzal žaloby voči žalovanému späť. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že škola sa stala dlžníkom voči jednotlivým inštitúciám a žalovaný bol povinný svoj dlh riešiť tým, že mu bol poskytnutý úver. Aj súčasný riaditeľ školy vnímal problém jej nedostatočného financovania zo strany žalovaného, čo vyplynulo aj z jeho listu adresovaného Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky.

3. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalovaný. O uvedenom odvolaní rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) svojim rozsudkom č. k. 12CoPr/1/2020 - 337 z 30. júna 2020 tak, že I. výrokom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol a II. výrokom priznal žalovanému proti žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že v preskúmvanej veci súd prvej inštancie neopomenul skúmať, aký bol skutočný motív žalovaného pre odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky, lebo poznanie skutočných dôvodov pre odvolanie je podkladom pre záver o jeho prípadnom rozpore s dobrými mravmi, resp. pre záver, že konanie žalovaného v procese odvolávania vykazuje znaky zneužitia práva, lebo je len naoko súladné s objektívnym právom. Súd prvej inštancie na základe skutkových zistení zadovážených vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky bolo účelové, no opomenul, že toto odvolanie smerovalo skutočne k dosiahnutiu navonok proklamovaného cieľa, ktorým je, zákonné obligum zriaďovateľa odvolať riaditeľku v prípade nesplnenia si zákonnej povinnosti deklarovať svoje majetkové pomery do 30 dní od ustanovenia do funkcie. Toto odvolanie bolo teda zamerané výlučne na to, aby žalovaný rešpektoval zákonný stav, v ktorom bol nútený žalobkyňu z funkcie riaditeľky odvolať pre nesplnenie jej zákonných povinností; motivované tak nemohlo byť konaním žalobkyne, ktorá poukazovala na možné porušovania zákonných povinností žalovaného.

4. Na dovolanie žalobkyne označený rozsudok odvolacieho súdu dovolací súd svojim uznesením sp. zn. 1Cdo/178/2020 z 24. augusta 2022 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia dovolací súd uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné v otázke (ne)súladu odvolania žalobkyne z funkcie s dobrými mravmi. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení výslovne inštruoval súd prvej inštancie, aby doplnil dokazovanie vo

vzťahu k skutočnému motívu odvolania žalobkyne z funkcie, a aby predmetný motív následne preskúmal z hľadiska jeho súladu s dobrými mravmi, keďže prípadný nesúlad by predmetné odvolanie činil absolútne neplatným v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie následne v zmysle pokynu odvolacieho súdu dokazovanie v uvedenom zmysle doplnil a rozsiahlym spôsobom odôvodnil svoj právny záver o nesúlade odvolania z funkcie s dobrými mravmi. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že k odvolaniu žalobkyne z funkcie došlo dva roky po porušení jej povinnosti podať majetkové priznanie a po podaní trestných oznámení a civilných žalôb proti žalovanému z dôvodu neplnenia si jeho finančných a rozpočtových povinností voči základnej škole, ktorou bola žalobkyňa riaditeľkou. Právny záver o nesúlade odvolania z funkcie s dobrými mravmi súd prvej inštancie odôvodnil aj ďalšími súvisiacimi okolnosťami (neexistujúci administratívny poriadok v obci, skutočné finančné problémy obce, späťvzatie žalôb voči obci novým riaditeľom školy a i.). Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku s uvedeným právnym záverom súdu prvej inštancie nestotožnil, avšak bez riadneho odôvodnenia. Stručne sa obmedzil na konštatovanie, že skutočným motívom odvolania žalobkyne z funkcie bolo rešpektovanie zákonného stavu a splnenie si svojej zákonnej povinnosti odvolať riaditeľku z funkcie v prípade nepodania majetkového priznania v stanovenej lehote. Odvolací súd tento svoj právny záver nijako bližšie neodôvodnil poukazom na vykonané dokazovanie, ani inými okolnosťami. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať za vyhovujúce zákonným požiadavkám, ktoré právna úprava kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia.

5. Následne odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu opätovne zamietol. Žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd vzhľadom k tomu, že vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania a dôvodom pre zmenu napadnutého rozhodnutia bolo len právne posúdenie otázky rozporu odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky s dobrými mravmi nepovažoval za potrebné a účelné na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem s poukazom na § 385 ods. 1 CSP.

6. Predmetom odvolacieho prieskumu bolo posúdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie, ktorý určil, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky účinené žalovaným listom zo dňa 20.12.2016 je neplatné pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Z dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa bola do funkcie riaditeľky menovaná žalovaným dňa 30. apríla 2014 s účinnosťou od 1. júla 2014 do 30. júna 2019. V tejto súvislosti jej vznikla o.i. i povinnosť deklarovať svoje majetkové pomery do 30 dní od ustanovenia do funkcie riaditeľky (§ 10 ods. 1 písm. a) zák. č. 552/2003 Z.z.). Žalobkyňa mala za to, že túto povinnosť si mohla splniť podaním mimoriadneho majetkového priznania dňa 30. apríla 2014, ktorého otázka doručenia ostala v súdnej veci prinajmenšom sporná. Treba však zdôrazniť, že 30 - dňovú lehotu na splnenie si tejto povinnosti zákon viaže výlučne na okamih ustanovenia do funkcie, ktorým v tomto prípade bol deň 1. júla 2014, a nie na okamih prevzatia menovacieho dekrétu. Zákonodarca okrem toho výslovne stanovil jednak povinnosť štátneho zamestnanca podať majetkové priznanie za bežný kalendárny rok do konca marca nasledujúceho kalendárneho roka, ako i povinnosť podať majetkové priznanie do 30 dní od ustanovenia do funkcie riaditeľky. Ak by malo podanie majetkového priznania za bežný rok konzumovať povinnosť podania majetkového priznania pri ustanovení do funkcie riaditeľky, zákonodarca by uvedené určite výslovne v dotknutom zákone upravil. Nič také však v dotknutom zákone upravené nie je. Okrem toho v spore žalobkyňou nikdy nebolo hoc len tvrdené, aby bola majetkové priznanie podávala aj po 1. júli 2014. Potom v tomto smere preukázaná neexistencia administratívneho poriadku obce, na nedostatok ktorý sa poukazovalo v súvislosti s ne/podaním mimoriadneho majetkového priznania dňa 30. apríla 2014, je bez právnej relevancie a nemôže byť braná ako súvisiaca okolnosť pre vyslovenie záveru o nesúlade odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky žalovaným s dobrými mravmi. Za danej situácie nemožno prijať iný záver ako ten, že žalobkyňa si svoju zákonom stanovenú povinnosť podať majetkové priznanie do 30 dní od ustanovenia do funkcie riaditeľky bez akýchkoľvek pochybností nesplnila.

7. Ďalej odvolací súd poukázal na to, že z dokazovania pred súdom prvej inštancie rovnako vyplynulo, že žalovaný listom z 20. decembra 2016, ktorého prevzatie žalobkyňou sporné nebolo, tu odvolal z

funkcie riaditeľky. Ako dôvod odvolania uviedol: „V zmysle zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve v znení neskorších úprav § 3 ods. 7 bod b) za porušenie povinnosti a obmedzení vyplývajúcich z osobitného predpisu, t. j. zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme § 10 ods. 1 bod a) nepodanie majetkového priznania do 30 dní od ustanovenia na miesto vedúceho zamestnanca od 1. júla 2014.“ Zákon zriaďovateľovi ukladá obligatórne povinnosť odvolať riaditeľa o.i. i v prípade, ak si riaditeľ nesplní svoju zákonom stanovenú povinnosť deklarovať svoje majetkové pomery do 30 dní od ustanovenia do funkcie (§ 3 ods. 7 písm. b) zák. č. 596/2003 Z.z. v spojení s 10 ods. 1 písm. a) zák. č. 552/2003 Z.z.), pričom v prípade takéhoto odvolania, sa vyžaduje iba vyjadrenie príslušnej rady školy (§ 3 ods. 9 zák. č. 596/2003 Z.z.), ku čomu aj došlo, a nie súhlas s odvolaním, tak ako sa to mylne v tomto spore domnieva žalobkyňa. Táto povinnosť zriaďovateľa z časového hľadiska nie je zákonom limitovaná, a v prípade, ak zriaďovateľ uvedené porušenie povinnosti zistí, trebárs aj po niekoľkých rokoch, musí prikrôčiť k odvolaniu riaditeľa. Na ťarchu zriaďovateľa nemožno pripísať ani kontrolu, resp. vynútenie si splnenia povinnosti, v tomto prípade deklarovanie majetkových pomerov do 30 dní od ustanovenia do funkcie riaditeľa, lebo touto povinnosťou zákon zaťažuje vymenovaného riaditeľa, a nie zriaďovateľa.

8. Podľa odvolacieho súdu potrebné bolo poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý už vo svojom rozsudku z 28. februára 2005, sp. zn. 2Cdo/178/2004, ktorý si osvojila aj následná ustálená prax najvyššieho súdu, vyslovil právny záver, od ktorého ani po zmene právnych predpisov (zákon č. 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve, účinný do 31. decembra 2003, ktorý bol zmenený zákonom č. 596/2003, účinným od 1. apríla 2003 v znení neskorších predpisov) nie je dôvod odstúpiť. Ako uviedol Najvyšší súd vo vyššie citovanom rozhodnutí, ustanovenia zákona č. 542/1990 Zb. (v súdnej veci zákona č. 596/2003 Z.z., v znení neskorších predpisov obdobne) osobitne neupravovali náležitosti odvolania z funkcie a nerobí tak ani zákon č. 313/2001 Z.z. o verejnej službe (v súčasnosti zákon č. 552/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov o výkone práce vo verejnom záujme), ktorý ohľadne pracovnoprávnych vzťahov odkazuje na úpravu Zákonníkom práce (zákon č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších noviel), okrem prípadov, ak sám alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Potom právny úkon urobený zriaďovateľom - odvolanie z funkcie riaditeľa školy, je potrebné vykladať ako prejav vôle, smerujúci k zániku práva, ktoré právny predpis s takýmto prejavom spája. Pre jeho platnosť je postačujúca jeho určitosť a zrozumiteľnosť, ktorých naplnenie je dané uvedením konkrétnym ustanovením zákona. Musí sa dostať do dispozičnej sféry druhej strany - riaditeľovi. V tejto súvislosti je potrebné preto uzavrieť, že žalovanému potom, ako zistil preukázané nesplnenie si zo zákona stanovenej povinnosti žalobkyne deklarovať svoje majetkové pomery v 30 - dňovej lehote od ustanovenia do funkcie, neostávalo nič iné, iba rešpektovať zákonný príkaz spočívajúci v jeho povinnosti (nie možnosti) žalobkyňu z funkcie riaditeľky odvolať. Postupoval pritom zákonom predpísaným spôsobom a pri dodržaní zákonom stanovených podmienok.

9. Podľa odvolacieho súdu z dokazovania pred súdom prvej inštancie taktiež vyplynulo, že žalobkyňa niekedy na jar 2016 učinila podanie adresované OR PZ Stará Ľubovňa na preskúmanie dodržiavania zákonnosti a vyvodenie dôsledkov z porušovania rozpočtových pravidiel na úseku originálnych kompetencií zriaďovateľa - obce Lomnička voči ZŠ a MŠ, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením OR PZ SL č. ČVS-ORP-210/VYS-SL-2015 z 2. marca 2016 tak, že predmetná vec bola postúpená Úradu vládneho auditu Košice na prejednanie správneho deliktu, lebo výsledky vyšetrovania preukazovali, že nešlo o trestný čin, ale o skutok, ktorý možno prejednať ako správny delikt. K uvedenému došlo jednoznačne pred zistením nesplnenia si zákonnej povinnosti žalobkyne deklarovať svoje majetkové pomery v zákonom stanovenej lehote po ustanovení do funkcie riaditeľky, ako i pred jej odvolaním z funkcie. Z časového hľadiska však ani túto nespornú okolnosť (jar 2016 oznámenie žalobkyne na žalovaného, november 2016 započatie kontroly žalovaným ku dodržiavaniu zákonných povinností zo strany žalobkyne a december 2016 odvolanie žalobkyne z funkcie žalovaným) samo o sebe, bez pristúpenia ďalších konkrétnych okolností, ktoré v danom prípade zistené neboli, nemožno považovať za okolnosť, ktorá mohla byť pre žalovaného motívom, aby žalobkyňu z funkcie riaditeľky odvolal, resp. pre ktorú pristúpil k prevereniu si plnenia zákonných povinností žalobkyňou ako riaditeľkou, ktoré následne vyústilo do zistenia nedostatku deklarovať majetkové pomery v 30 - dňovej lehote od ustanovenia do funkcie riaditeľky, pre ktorý dôvod nakoniec došlo k odvolaniu žalobkyne z funkcie.

Rovnako z dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa ako riaditeľka školy podala proti žalovanému na Okresnom súde Stará Ľubovňa v mesiaci december 2016 spolu päť žalôb na plnenie, konkrétne dňa 8. decembra 2016 jednu žalobu a nasledujúceho dňa ďalšie štyri žaloby. Všetky konania boli zastavené. V troch prípadoch bola žaloba vzatá späť z dôvodu mimosúdneho vyriešenia sporu (2C/77/17, 6C/7/18 a 4C/9/18) a v dvoch prípadoch (7C/126/16 a 7C/125/16) pre nezaplatenie súdneho poplatku. K späťvzatiu došlo po zmene na pozícii riaditeľa školy. Z dokazovania pred súdom prvej inštancie však naproti tomu nevyplynulo, aby sa bol žalovaný o podaných žalobách dozvedel ešte pred tým, ako pristúpil k odvolaniu žalobkyne z funkcie riaditeľky (aj keby hlavný kontrolór od začiatku o nich vedel, ako to ustálil súd prvej inštancie, nemožno bez ďalšieho usudzovať, že o nich vedel aj žalovaný, ktorého štatutárom bola starostka, nie hlavný kontrolór, pričom v tomto smere z dokazovania pred súdom prvej inštancie nevyplynulo, aby bol hlavný kontrolór o uvedenom ihneď informoval starostku; o uvedenom nemožno bez ďalšieho usudzovať ani z plnej moci udelenej žalovaným advokátskej kancelárii), resp., že by novovymenovaný riaditeľ, ktorý rovnako vnímal nedostatky financovania školy, bol nejakým spôsobom k týmto späťvzatiu žalovaným inštruovaný. Preto ani tieto okolnosti nemohli byť pre žalovaného motívom na odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky. Finančné problémy obce, na ktoré žalobkyňa poukazovala boli všeobecne nesporným faktom, čo v neposlednom rade potvrdila aj samotná vtedajšia starostka obce, ako aj hlavný kontrolór obce, pričom až v roku 2018 si obec vzala úver na preklopenie dlhov vzniknutých v roku 2016, a to nie len voči škole ale aj iným inštitúciám. Za takéhoto stavu, ani uvedené nemožno považovať za okolnosť motivujúcu žalovaného odvolať žalobkyňu z funkcie riaditeľky.

10. Odvolací súd uviedol, že neplatnou je aj výpoveď zamestnávateľa, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi predpokladá, že motívy výpovede nie sú v súlade so základnými zásadami právneho poriadku. Uvedené možno bez akýchkoľvek pochybností použiť i pre túto vec. Potom aj odvolanie z funkcie riaditeľky je neplatné, ak svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 55/2011). V praxi všeobecných súdov sa pojmom dobré mravy (boni mores) označuje súhrn základných spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/151/2009). Dobré mravy sú považované za kritérium, podľa ktorého sa v najrozmanitejších oblastiach práva posudzuje správanie subjektov práva s tým, že konanie proti dobrým mravom býva adekvátne sankcionované. I keď pojem dobré mravy nie je v právnom poriadku Slovenskej republiky definovaný, viaceré zákony obsahujú priamy odkaz na dobré mravy. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi tiež vtedy, keď konajúci síce navonok postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. Zo strany takto konajúceho subjektu ide len formálne o výkon práva; jeho skutočným zámerom a tiež účelom jeho konania totiž nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo (niekoho iného).

11. Posúdenie otázky rozporu právneho úkonu - odvolanie z funkcie riaditeľky - s dobrými mravmi je otázkou právnou, nie otázkou skutkovou. Súd prvej inštancie na základe skutkových zistení zadovážených vykonaným dokazovaním dospel k právnomu záveru, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky bolo účelové, lebo bolo vykonané po viac ako dvoch rokoch od porušenia jej povinnosti deklarovať majetkové pomery v zákonom stanovenej lehote po ujatí sa funkcie riaditeľky a po podaní trestných oznámení a civilných žalôb proti žalovanému z dôvodu neplnenia si jeho finančných a rozpočtových povinností voči škole, ktorej bola žalobkyňa riaditeľkou ako i odkazom na neexistujúci administratívny poriadok, ktorým by mohlo byť preukázané podanie mimoriadneho majetkového priznania, skutočné finančné problémy obce a späťvzatie žalôb voči obci novým riaditeľom školy. S týmto právnym záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil, pretože z dokazovania pred súdom prvej inštancie nevyplynuli skutočnosti svedčiace o právnom závere, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky zo strany žalovaného bolo účelové (viď body 10., 16., 17., 18. tohto odôvodnenia), práve naopak, z dokazovania pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyplynulo, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky bolo výlučne zamerané na to, aby žalovaný rešpektoval zákonný stav, v ktorom bol

nútený žalobkyňu z funkcie riaditeľky odvolať pre nesplnenie jej zákonných povinností (viď body 11., 12., 13., 14., 15. tohto odôvodnenia). Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností a právnych argumentov, rešpektujúc názor dovolacieho súdu, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. vyhovujúcom výroku je vecne nesprávny a preto ho je potrebné postupom podľa § 388, § 390 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

12. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 453 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyňi bol priznaný nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP (ku tomu pozri aj napr. ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 453/2019).

13. Proti predmetnému rozsudku žalobkyňa podala dovolanie. Dovolanie podala z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. V úvode dovolania poukázala na skutkový stav vo veci (bod I. dovolania).

13.1. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP zdôvodnila tak, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu postráda akékoľvek presvedčivé a zrozumiteľné odôvodnenie odklonu od rozhodnutia prvostupňového súdu a zároveň absentuje reakcia odvolacieho súdu na argumenty žalobkyne, čím sa stalo znova jeho rozhodnutie nepresvedčivým a nezrozumiteľným. Žalobkyňa poukázala na to, že odvolací súd už žiadne dokazovanie nevykonával, ale z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa. Podľa odôvodnenia dovolacieho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/202/2006, ak sa chcel odvolací súd odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov a tým aj pre odklon od svojho rozhodnutia, ale aj od svojho prvého právneho názoru. Podľa žalobkyne ostali odvolacím súdom nedoriešené námietky žalobkyne o tom, že celé dovolanie žalobkyne z funkcie bolo len účelové a malo za cieľ zmariť vymáhanie neuhradených pohľadávok vyplývajúcich z originálnych kompetencií zriaďovateľa - žalovaného. Odvolací súd sa nezaoberal právnou argumentáciou vyplývajúcou z rozpočtových pravidiel Slovenskej republiky a vyplývajúcou z vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom a nevysporiadal sa ani s tým, čo tvrdí vo svojom rozhodnutí z 26. januára 2023. Poukázala na bod 16. napadnutého rozsudku. Presvedčivosť a zrozumiteľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu teda postráda uvedenie, čo mal odvolací súd na myslí, keď uviedol, že bez pristúpenia ďalších konkrétnych okolností nemožno podanie trestného oznámenia považovať za reakciu obce na správanie sa žalobkyne ako riaditeľky školy pri jej odvolaní z funkcie.

13.2. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že došlo ku škode pre školu vo výške viac ako 383 000 eur na originálnych kompetenciách. Ďalej poukázala na bod 17. odôvodnenia odvolacieho rozsudku. Žalobkyňa žalovala obec a nie hlavného kontrolóra a námietka súdu, že o tom vedela starostka skôr nemá oporu v zákone, veď práve kontrolór na pojednávaní vypovedal, že žalobkyňa nemohla ani bez súhlasu obce podať žaloby voči obci. Žalobkyňa smerovala otázku či nemala by úvaha súdu smerovať k zisteniu, prečo novo vymenovaný riaditeľ vzal žaloby voči žalovanému späť. Na pojednávaní žalobkyňa uviedla, že s obsahom zmluvy o poskytovaní právnej pomoci mal žalovaný vedomosti ešte pred odvolaním žalobkyne z funkcie riaditeľky školy, nakoľko tieto zmluvy sa zverejňujú na stránke školy, zriaďovateľom, ktorej je vlastne žalovaný.

13.3. Ďalej poukázala na bod 18. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ak súd vyslovil záver, že vec bola vyriešená úverom z roku 2018, prečo potom neskúmal či ozaj boli z tohto úveru pokryté pohľadávky školy. Z úveru totiž boli pokryté len dva účtovné roky a to rok 2016 a 2017. Na pojednávaní uviedla, že dlhy voči Sociálnej poisťovni a Daňovému úradu žalovaná vyplatila splátkovým kalendárom a nie z úveru. Odvolaním žalobkyne z funkcie tak ostali nedoriešené pohľadávky školy za žalované obdobia, čím sa žalovaná na úkor základnej školy a materskej školy Lomnička obohatila. Tu opomenul súd vyhodnotiť tú skutočnosť, že prostriedky na činnosť školy boli poukazované žalovanému účelovo len na činnosť školy, preto odvolávka odvolacieho súdu, že to žalovaný mal podľžnosti aj voči tretím

osobám neobstoja. Žalovaný ani nepreukázal, že ani jemu neboli včas a riadne poukázané prostriedky v prospech Základnej školy s materskou školou v Lomničke. Zdôvodnenie súdu je v tomto prípade zavádzajúce a jeho právna úprava nemá oporu v zákone.

13.4. Ďalej poukázala na bod 4. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Uviedla, že sa nezakladá na pravde. S námietkami a s právnou argumentáciou žalobkyne sa súd vôbec nevysporiadal. V Bode 10. rozhodnutia uviedol len, že ak by malo podanie majetkového priznania za bežný rok konzumovať povinnosť podania majetkového priznania pri ustanovení do funkcie riaditeľky, zákonodarca by uvedené určite výslovne v dotknutom zákone upravil, nič také v dotknutom zákone upravené nie je. Zo zákona č. 596/2003 Z. z. vyplýva, že žalobkyňa mala do 30 dní od ustanovenia na miesto vedúceho zamestnanca deklarovať svoje majetkové pomery. Menovací dekrét na funkciu riaditeľky od 1. júla 2014 žalobkyňa obdržala 30. apríla 2014. Majetkové priznanie preto mala podať odo dňa obdržania menovacieho dekrétu do 30 dní od ustanovenia na miesto vedúceho zamestnanca. V tejto lehote majetkové priznanie žalobkyňa doručila, čo osvedčila aj rada školy na svojom zasadnutí 9. decembra 2016.

13.5. Ak zriaďovateľ odvoláva riaditeľa podľa § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. vyžaduje sa vyjadrenie príslušnej rady školy. Ak príslušná rada školy nepredloží vyjadrenie zriaďovateľovi do 15 dní od doručenia žiadosti o vyjadrenie, zriaďovateľ môže riaditeľa odvolať aj bez vyjadrenia príslušnej rady školy. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že starostka obce mohla odvolať riaditeľku z dôvodu uvedeného v odvolacom dekréte len, ak rada školy prejedнала alebo sa rada školy nevyjadrila v 15 - dňovej lehote. Rada školy zasadala a rozhodla hlasovaním tak, že súhlas s odvolaním žalobkyne nedala, nakoľko si žalobkyňa svoju povinnosť podať majetkové priznanie splnila. Aj samotná žalovaná k stanovisku k odvolaniu uviedla, že v konaní síce bola predložená doručenka, ktorá mala predmetné podanie majetkového priznania preukazovať, ale podľa žalovanej išlo o nepravdivý a falošný dôkaz. Z uvedeného vyplýva že odvolací súd sa mylne domnieva, že žalobkyňa si svoju povinnosť podať majetkové priznanie v lehote krajne stanovenej zákonom nesplnila.

13.6. Takýmto postupom je rozhodnutie odvolacieho súdu zmätočné a nepreskúmateľné, lebo z jeho rozhodnutia nevyplyva presvedčivý odklon od jeho pôvodného usmernenia, preskúmať či odvolanie nebolo urobené v rozpore s dobrými mravmi a tým vlastne vo veci spravodlivo rozhodnúť. Navyše sa k právnym argumentom žalobkyne odvolací súd postavil ako k venovaniu sa energie už vyriešenej otázke, čo s ohľadom ani na dobré mravy nebola vyriešená, keďže aj žalovaný mal pochybnosti o výklade zákona č. 596/2003 Z.z., ktorý jednoznačne hovorí len o krajnom termíne predloženia majetkového priznania po ustanovení žalobkyne do funkcie. Ak by to tak nebolo, nebol by predseda žalovaný trestnoprávne preverovať či doručenka o splnení si povinností žalobkyňou nie je falzifikátom.

14. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobkyňa mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi súdu nebola ešte vyriešená. V tomto konaní odvolací súd právne posúdil na základe § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z., t. j. odvolanie riaditeľa je zákonné obligum zriaďovateľa odvolať riaditeľku v prípade nesplnenia si povinnosti deklarovať svoje majetkové pomery do 30 dní od ustanovenia do funkcie od 1. júla 2014. V nadväznosti na ďalšie ustanovenia odsekov § 3 zákona č. 595/2003 Z.z. považovala tento právny názor odvolacieho súdu o povinnosti odvolať riaditeľa za nesplnenie si povinnosti podľa ods. 7 písm. b) za nesprávny, už aj vzhľadom na jeho vyjadrenie v rozsudku uvedenom na strane 4 v bode 11., že aj odvolanie z funkcie riaditeľky je neplatné, ak svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priechi dobrým mravom. Týmto svojím tvrdením spochybnil aj obligum zriaďovateľa odvolať žalobkyňu z funkcie v prípade nesplnenia si povinnosti podľa § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. Zároveň poukázala na ustanovenia § 3 ods. 7, § 3 ods. 9 zákona č. 596/2003 Z.z. a § 10 ods. 1, ods. 2 a 3 zákona č. 552/2003 Z. z.

14.1. Podľa žalobkyne z vyššie uvedených ustanovení zákona č. 596/2003 Z.z. vyplýva, že žalobkyňa mala do 30 dní od ustanovenia na miesto vedúceho zamestnanca deklarovať svoje majetkové pomery. Menovací dekrét o ustanovení na funkciu riaditeľky od 1. júla 2014 žalobkyňa obdržala 30. apríla 2014, majetkové priznanie preto mala podať odo dňa obdržania menovacieho dekrétu do 30 dní od ustanovenia na miesto vedúceho zamestnanca. V tejto lehote majetkové priznanie žalobkyňa doručila, čo osvedčila aj rada školy na svojom zasadnutí 9. decembra 2016. Ďalej uviedla, že ak zriaďovateľ odvoláva riaditeľa podľa § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. vyžaduje sa vyjadrenie príslušnej rady školy, ak príslušná rada školy nepredloží vyjadrenie zriaďovateľovi do 15 dní od doručenia žiadosti o vyjadrenie,

zriaďovateľ môže riaditeľa odvolať aj bez vyjadrenia príslušnej rady školy. Z uvedeného vyplýva, že starostka obce mohla odvolať, ale nemusela riaditeľku z dôvodu uvedeného v odvolávacom dekréte, len, ak rada školy - prejednála alebo sa rada školy nevyjadrila v 15 - dňovej lehote. Rada školy zasadala a rozhodla hlasovaním tak, že súhlas s odvolaním žalobkyne nedala, nakoľko si žalobkyňa svoju povinnosť podať majetkové priznanie splnila. Už z tohto ustanovenia vyplýva protichodnosť a nejednoznačnosť aplikácie platného právneho predpisu.

14.2. Ak teda odvolací súd tvrdí, že sa nevyžaduje súhlas rady školy, ale postačí len prejednanie, potom nie je jasný zámer zákonodarcu vyžadovať prejednanie radou školy. Ak totiž rada školy prejedná odvolanie riaditeľky, nemá to žiadny vplyv na odvolanie, lebo podľa názoru súdu, zriaďovateľ to musí aj tak urobiť. Ale na druhej strane, ak rada školy odvolanie neprejedná môže zriaďovateľ odvolať riaditeľa školy. Z tohto ustanovenia teda nevyplýva to, čo prezentuje súd, že je obligum zriaďovateľa, odvolať riaditeľku za nesplnenie povinnosti podľa § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. Z vyššie uvedeného vyplýva, že aplikácia § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. je na tento prípad nesprávna a nepostačujúca. Podľa Ústavy Slovenskej republiky Národná rada SR zodpovedá za to, že text zákona, ktorý schváli možno vykladať správne v duchu zámeru zákonodarcu, že text zákona je jasný bez pochybností pri jeho interpretácii alebo aspoň s minimálnym rizikom nesprávnej interpretácie. Nejasný a nejednoznačný právny predpis sa nemôže podľa ústavy vykladať v neprospech adresáta právnej normy, z tohto dôvodu považovala aplikáciu § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. za nesprávne právne stanovisko súdu.

14.3. Navyše podľa § 39 OZ zákona je právny úkon absolútne neplatný, ak je v rozpore s dobrými mravmi. Z tohto dôvodu by preto aplikácia § 3 ods. 7 písm. b) predmetného zákona vo veci odvolania žalobkyne z funkcie bola v rozpore s dobrými mravmi. Navonok by mohlo ísť o prípad, kedy síce jednostranný zrušovací prejav vôle zamestnávateľa je naoko v súlade s objektívnym právom, ale v procese jeho uskutočňovania oprávnený subjekt použije také formy správania, ktoré vykazujú znaky zneužitia práva. Správanie sa žalovaného v danom prípade vykazoval znaky zneužitia práva, aby jeho dlhy voči ZŠ a MŠ v Lomničke ostali nevymôžené, čo sa aj odvolaním žalobkyne z funkcie stalo. Tieto dlhy nie sú vymôžené ani do dnešného dňa. Doterajšia súdna prax riešila len otázku odvolania vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu, t. j. riešila len podstatné náležitosti právneho úkonu odvolania vedúceho zamestnanca. Otázka rozporu dvoch právnych predpisov, t. j. možnosti odvolať a nemožnosti, pre rozpor s dobrými mravmi však riešená v súdnej praxi dovolacích súdov nebola, preto uplatnil dovolateľ tento dovolací dôvod. Navrhla preto, aby bol rozsudok krajského súdu zrušený a zmenený tak, že odvolanie žalovaného sa zamietne a rozhodnutie okresného súdu sa potvrdí. Zároveň si uplatnila aj náhradu trov dovolacieho konania.

15. K dovolaniu podal písomné vyjadrenie žalovaný. Podľa názoru žalovaného bol skutkový stav, z ktorého vychádzal odvolací súd zistený dostatočne vyčerpávajúco a následne bol súdom správne právne posúdený. Žalobkyňa nepodala zriaďovateľovi majetkové priznanie v lehote do 30 dní odo dňa jej ustanovenia do funkcie riaditeľky a žiadnu takúto skutočnosť v konaní ani nepreukázala, na čo poukázal aj samotný krajský súd v odôvodnení rozsudku. Podľa žalovaného dovolací dôvod s poukazom na § 420 písm. f) CSP nie je daný. Odvolací súd sa neodchýlil od žiadneho právneho ani skutkového názoru svojho ani iného súdu a preto tento odklon nemal prečo ani ako odôvodniť.

15.1. Čo sa týka druhého dovolacieho dôvodu s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaný uviedol, že žalobkyňa zavádzajúco uvádza nepreukázané a najmä nepravdivé skutkové tvrdenie, že žalobkyňa majetkové priznanie podala, čo je skutková otázka, ktorá bola už v konaní vyriešená. Podľa názoru žalovaného dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je daný a právny názor odvolacieho súdu je správny. Ustanovenie § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z. z. nepripúšťa ani iný výklad ako ten, že zriaďovateľ je povinný ex offio odvolať riaditeľa, ak tento poruší zákonné povinnosti či obmedzenia. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal dovolanie zamietnuť ako nedôvodné a zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

16. K vyjadreniu žalovaného žalobkyňa podala stanovisko, v ktorom zotrvala na dôvodoch podaného dovolania.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení,

že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP) zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je dôvodné.

18. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti určitému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

19. Žalobkyňa smeruje dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

20. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20.1. Žalobkyňa ako dovolací dôvod s poukazom na § 420 písm. f) CSP poukázala na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a nepreskúmateľné z dôvodu toho, že nevyplýva z neho presvedčivý odklon od jeho pôvodného rozhodnutia - usmernenia preskúmať či odvolanie z funkcie riaditeľky nebolo urobené v rozpore s dobrými mravmi, absentuje tu reakcia odvolacieho súdu na argumenty žalobkyne, pričom taktiež zdôraznila, že odvolací súd žiadne dokazovanie nevykonával, ale z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvej inštancie. Ak sa chcel odvolací súd odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa, mal dokazovanie sám a v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov a tým aj pre odklon od svojho rozhodnutia a od svojho prvého právneho názoru. Tým ostali odvolacím súdom nedoriešené námietky žalobkyne, že odvolanie z funkcie riaditeľky školy bolo len účelové. V rámci tohto dovolacieho dôvodu poukazovala tiež na to, že v lehote 30 dní od ustanovenia na miesto vedúceho zamestnanca majetkové priznanie doručila, čo osvedčila aj rada školy na svojom zasadnutí 9. decembra 2016.

20.2. K uvedenej námietke možno (vo všeobecnosti) uviesť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. problematika opomenutého dôkazu) alebo či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo chybné. Je tomu tak v prípade, ak existujú výrazné rozpory medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami alebo, keď sú právne závery súdu alebo orgánu verejnej moci v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia meritorneho rozhodnutia nevyplývajú. Ide o prípady svojvoľného hodnotenia dôkazov vykonaného bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu (m. m. I. ÚS 548/2015, IV. ÚS 607/2021, III. ÚS 104/2022, I. ÚS 417/2022). Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej

praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

20.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

20.4. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

20.5. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

20.6. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

20.7. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali a z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie ako aj tieto posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, tak, že žalobu zamietol.

20.8. Podstatná dovolacia námietka žalobkyne vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP tkvie v tom, že odvolací súd už žiadne dokazovanie nevykonával, ale z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery ako súd prvej inštancie a z tohto dôvodu, ak sa chcel odvolací súd odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne ním vykonaných dôkazov mal dokazovanie sám v potrebnom rozsahu opakovat' a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov a tým aj pre odklon od svojho prvého rozhodnutia a prvého právneho názoru.

21. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

21.1. Civilný sporový poriadok neobsahuje úpravu obdobnú ust. § 214 ods. 2 OSP. Avšak aj bez výslovného zákonného vyjadrenia, že (okrem taxatívne vymedzených prípadov) odvolací súd môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, naďalej platí, že odvolací súd má možnosť, nie povinnosť rozhodovať bez pojednávania a zásadne je len na rozhodnutí príslušného senátu odvolacieho súdu, či túto možnosť využije. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné, čo je na úvahe odvolacieho senátu. V zákone nie je možné kauzisticky vypočítať všetky možné situácie, ktoré môžu v súdnej praxi nastať a práve naopak tým, že sa ponechá otázka nariadenia pojednávania na rozhodnutí odvolacieho súdu v porovnaní so striktnou normatívnou úpravou, takáto úprava bude v súlade s materiálnou stránkou právneho štátu. Podmienky na rozhodnutie odvolacieho súdu bez pojednávania nie sú splnené, akonáhle by mal odvolací súd vstúpiť do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené.

21.2. V bode 8. odôvodnenia odvolací súd uviedol, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania, či doplnenia dokazovania a dôvodom pre zmenu napadnutého rozsudku je len právne posúdenie otázky rozporu odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky s dobrými mravmi, ktorú posudzoval už súd prvej inštancie a obidve sporové strany sa k tejto otázke vyjadrili, odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné na prejednanie odvolania nariadovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem s poukazom na § 385 ods. 1 CSP. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nepochybne vyplynulo, že odvolací súd (rovnako ako aj súd prvej inštancie) považoval odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky školy zo dňa 20. decembra 2016, ktoré bolo dané žalobkyni z dôvodov podľa ustanovenia § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. t. j. (nakoniec to vyplývalo aj z bodu 10. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, že žalobkyňa si svoju zákonom stanovenú povinnosť podať majetkové priznanie do 30 dní od ustanovenia do funkcie riaditeľky bez akýchkoľvek pochybností nespĺnila), za dané v súlade s týmto zákonom.

21.3. K tejto dovolacej námietke dovolací súd udáva, že nie je opodstatnená. Vo vzťahu k námietke viazanosti odvolacieho súdu svojim skorším právnym názorom dovolací súd udáva, že je pravdou, že na základe zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu v tejto veci (sp. zn. 19CoPr/2/2019 z 8. novembra 2018), v ktorom bolo o.i. uvedené, že odvolanie z funkcie riaditeľky bolo určité a zrozumiteľné, dostalo sa do dispozičnej sféry žalobkyne, ktorá však namietala jeho neplatnosť aj pre rozpor s dobrými mravmi, lebo bolo podľa žalobkyne účelové z dôvodu, že tá začala poukazovať na neplnenie si povinností žalovaného ako zriaďovateľa školy, čo malo vyústiť až do podania trestného oznámenia a civilných žalôb zo strany žalobkyne. Preto bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa a skúmať motív odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky. Súd prvej inštancie vôbec nezisťoval a nezaoberal sa úvahami, či z hľadiska takto uplatneného odvolania z funkcie riaditeľky so zreteľom na všetky dostupné okolnosti prípadu, to zodpovedalo dobrým mravom. Zistenie skutočného motívu a skutočných dôvodov pre odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky, môže viesť k zisteniu, či tento jednostranný právny úkon je (nie je) v rozpore s dobrými mravmi. Rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Súd prvej inštancie na základe uvedeného konštatoval neplatnosť odvolania z funkcie riaditeľky školy, z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, z dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd, sa ale nestotožnil s právnym posúdením otázky rozporu odvolania z funkcie riaditeľky s dobrými mravmi, bez potreby dokazovania, resp. doplnenia dokazovania, čo náležite zdôvodnil, tak ako je uvedené vyššie. Nie je teda ani možné hovoriť, že v danom prípade by išlo o nejaký odklon od vysloveného svojho skoršieho právneho názoru.

21.4. Aj napriek uvedenému v tomto smere poukazuje dovolací súd na nález Ústavného súdu SR z 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS/46/2013-40 a z neho na právne vety: Pre odvolací súd nevyplýva z § 226 O.s.p. jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže (napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vyslovenom v konaní podľa článku 127 ods. 1 Ústavy) zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor

nerespektoval (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. októbra 2007 vo veci sp. zn. 28Cdo/3342/2007). Obdobne Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku z 3. mája 2007 vo veci sp. zn. 22Cdo/1349/2006 uviedol, že aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom. Opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu.

21.5. V tejto súvislosti je taktiež potrebné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/81/2022, konkrétne na bod 26.1.: „Dovolací súd na tomto mieste pripomína, že v praxi nie je vylúčená situácia, že odvolací súd v zrušovacom rozhodnutí vysloví určitý právny názor, ktorý súd prvej inštancie následne (povinne) pretaví do svojho rozhodnutia, avšak odvolací súd po podaní odvolania tento svoj vlastný právny názor zmení (bez toho, aby došlo ku skutočnostiam, ako je zmena zisteného skutkového stavu a pod.) a rozhodne inak. Už staršia rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 68/1971) pripustila, aby odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor vyjadrený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zmenil, nakoľko z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva viazanosť vlastným právnym názorom. Keďže ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ohľadom kasačnej záväznosti rozhodnutí súdov vyššej inštancie sú obsahovo totožné s ustanoveniami v CSP, je táto judikatúra použiteľná aj pre nový procesný kódex. Názor, že odvolací súd sa nemusí bezvýhradne riadiť vlastným právnym názorom vysloveným v skoršom zrušujúcom rozhodnutí bol odôvodňovaný medzi iným aj „zásadou socialistickej zákonnosti, ktorá vyžaduje, aby na zistený skutkový stav sa správne použil zákon. (...) Nemožno ani prehliadať, do akej miery by utrpela vážnosť odvolacieho súdu tým, že by zotrval na právnom názore, o nesprávnosti, ktorého sa už presvedčil.“ (Rubeš, J. a kol., Komentár k občianskemu súdnemu poriadku, 1. diel, Bratislava: Slovenské vydavateľstvo politickej literatúry, 1958, s. 732). Táto názorová predstava sa presadila aj po spoločensko-politických zmenách po r. 1989, a to „predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013). Ústavný súd v predmetnom náleze o. i. konštatoval, že „pre odvolací súd totiž nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže (napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerespektoval (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. októbra 2007 vo veci sp. zn. 28Cdo/3342/2007). Obdobne Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku z 3. mája 2007 vo veci sp. zn. 22Cdo/1349/2006 uviedol, že aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom... Opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu.“

21.6. Z týchto dôvodov (ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom) je apriori vylúčené, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý v napadnutom rozsudku ohľadom svojich právnych záverov o odvolaní žalobkyne z funkcie riaditeľky školy negoval (aj keď ako je vyššie uvedené tomu tak nebolo) svoje skoršie názory v zrušujúcom uznesení sp. zn. 19CoPr/2/2018 z 8. novembra 2018 v zmysle, ktorých zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec na ďalšie konanie, pričom uviedol, že právny úkon urobený žalovaným - odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky školy je tak platným právnym úkonom z hľadiska jeho určitosti, zrozumiteľnosti a skutočnosti, že sa dostal do dispozičnej sféry druhej strany. Neplatný by však mohol byť pre rozpor s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi predpokladá, že motívy odvolania nie sú v súlade so základnými zásadami právneho poriadku. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bolo skúmať motív odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky, ako táto označila za účelové a z dôvodu, že začala poukazovať na neplnenie si zákonných povinností žalovaného ako zriaďovateľa školy, čo malo vyústiť až do podania trestného oznámenia a civilných žalôb zo strany žalobkyne. Súd prvej inštancie sa nezaoberal a nezisťoval úvahami, či z hľadiska takto uplatneného odvolania z funkcie riaditeľky so zreteľom na všetky dostupné okolnosti prípadu takéto konanie žalovaného zodpovedalo

dobrym mravom. Zistenie skutočného motívu a skutočných dôvodov pre odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky podľa názoru odvolacieho súdu mohlo viesť k zisteniu, či tento jednostranný právny úkon je (nie je) v rozpore s dobrými mravmi.

21.7. Následne aj z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento následne viazaný aj právnym názorom najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 1Cdo/178/2020 doplnil svoje odôvodnenie v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu. Odvolací súd podrobne zdôvodnil, že zákon zriaďovateľovi ukladá obligatórne povinnosť odvolať riaditeľa okrem iného aj v prípade, ak si riaditeľ nesplnil svoju zákonom stanovenú povinnosť deklarovať svoje majetkové pomery do 30 dní od ustanovenia do funkcie (§ 3 ods. 7 písm. b) Zákona č. 596/2003 Z.z. v spojení s § 10 ods. 1 písm. a) Zákona č. 552/2003 Z.z., pričom podrobne zdôvodnil aj ďalšie súvisiace okolnosti s prejednávanou vecou, na ktoré poukazovala samotná žalobkyňa a to v bodoch 16. až 22. Odvolací súd sa zaoberal aj rozporom odvolania žalobkyne s dobrými mravmi, pričom v konečnom dôsledku nemal za to, že by odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky školy bolo v rozpore s dobrými mravmi. V bode 22. konštatoval, že s právnym záverom súdu prvej inštancie sa nestotožnil, pretože z dokazovania pred súdom prvej inštancie nevyplynuli skutočnosti svedčiacie o právnom závere, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky zo strany žalovaného bolo účelové, práve naopak z dokazovania pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyplynulo, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky bolo výlučne zamerané na to, aby žalovaný rešpektoval zákonný stav, v ktorom bol nútený žalobkyňu z funkcie riaditeľky odvolať pre nesplnenie jej zákonných povinností. V tomto smere ani nie je možné konštatovať, že by súdy nerešpektovali vyslovený prvší názor odvolacieho súdu, keďže sa mali zaoberať, či toto odvolanie nebolo v rozpore s dobrými mravmi, keď napokon súd prvej inštancie sa tým zaoberal, napokon však odvolací súd hodnotil, že konanie žalovaného nebolo v rozpore s dobrými mravmi.

21.8. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené preto dospel k záveru, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle zásad Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká v tomto smere nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

21.9. Keďže dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), pristúpil k posúdeniu dovolania žalobkyne aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 421 ods. 1 CSP).

22. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, namietajúc, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi súdov ešte nebola vyriešená. Poukázala pritom na právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktorý konštatoval, že odvolací súd posúdil vec na základe § 3 ods. 7 písm. b) Zákona č. 596/2003 Z.z. t. j. odvolanie riaditeľa je zákonné obligum zriaďovateľa odvolať riaditeľa v prípade nesplnenia si povinnosti deklarovať svoje majetkové pomery do 30 dní od ustanovenia do funkcie od 1. júla 2014. Dovolateľka citovala ustanovenia § 3 ods. 7, § 3 ods. 9 Zákona č. 596/2003 Z.z., tiež ustanovenia § 10 ods. 1 písm. a), § 10 ods. 2 a § 10 ods. 3 Zákona č. 552/2003 Z.z.

22.1. Žalobkyňa tvrdila, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec, podľa názoru žalobkyne, ak zriaďovateľ odvoláva riaditeľa podľa § 3 ods. 7 písm. b) Zákona č. 596/2003 Z.z. vyžaduje sa vyjadrenie príslušnej rady školy. Ak príslušná rada školy nepredloží vyjadrenie zriaďovateľovi do 15 dní od doručenia žiadosti o vyjadrenie, zriaďovateľ môže zriaďovateľa odvolať aj bez vyjadrenia príslušnej rady školy. Z uvedeného podľa žalobkyne vyplýva, že starostka obce mohla odvolať, ale nemusela riaditeľku z dôvodu uvedeného v odvolávacom dekrete len, ak rada školy prejedнала alebo sa rada školy nevyjadrila v 15 - dňovej lehote. Rada školy súhlas s odvolaním žalobkyne nedala, nakoľko si žalobkyňa svoju povinnosť podať majetkové priznanie splnila. Žalobkyňa mala teda za to, že na základe vyššie uvedeného vyplýva, že aplikácia § 3 ods. 7 písm. b) Zákona č. 596/2003 Z.z. je na tento prípad nesprávna. Podľa nej nejednoznačný a nejasný právny predpis sa nemôže podľa Ústavy Slovenskej republiky vykladať v neprospech adresáta právnej normy. V ďalšom považovala za nesprávny právny záver vyhodnotenie

odvolacím súdom, že v danom prípade odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky nebolo v rozpore s dobrými mravmi.

22.2. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

22.3. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu a tiež, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Prípustnosť podaného dovolania teda dovolací súd posudzuje vždy autonómne podľa jeho obsahu (8Cdo/54/2018, I. ÚS 51/2020). Pri dovolateľkynej položenej právnej otázke, poznajúc vlastnú rozhodovaciu prax, dovolací súd dospel k záveru, že táto právna otázka nie je v praxi dovolacieho súdu vyriešená, a preto posudzoval prípustnosť podaného dovolania z § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

23. Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

23.1. Podľa § 2 ods. 2 Zákonníka práce na právne vzťahy vyplývajúce z výkonu verejnej funkcie sa vzťahuje tento zákon, ak to výslovne ustanovuje alebo ak to ustanovuje osobitný predpis.

23.2. Podľa § 1 ods. 4 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

23.3. Podľa čl. 2 Zákonníka práce pracovnoprávne vzťahy podľa tohto zákona môžu vznikať len so súhlasom fyzickej osoby a zamestnávateľa. Zamestnávateľ má právo na slobodný výber zamestnancov v potrebnom počte a štruktúre a určovať podmienky a spôsob uplatnenia tohto práva, ak tento zákon, osobitný predpis alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

23.4. Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

23.5. Podľa § 39 ods. 1 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

23.6. Podľa § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, vedúci zamestnanec je povinný deklarovať svoje majetkové pomery do 30 dní od ustanovenia na miesto vedúceho zamestnanca.

Podľa § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zriaďovateľ odvolá riaditeľa: za porušenie povinností a obmedzení vyplývajúcich z osobitného predpisu (§ 9 a § 10 zákona č. 552/2003 Z.z.)

23.7. Podľa § 3 ods. 9 zákona č. 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak zriaďovateľ odvoláva riaditeľa podľa odseku 7 písm. b) a c) a odseku 8 písm. b) a c), vyžaduje sa vyjadrenie príslušnej rady školy. Ak príslušná rada školy nepredloží vyjadrenie zriaďovateľovi do 15 dní od doručenia žiadosti o vyjadrenie, zriaďovateľ môže riaditeľa odvolať aj bez vyjadrenia príslušnej rady školy.

23.8. Podľa § 24 ods. 5 Zákona č. 596/2003 Z.z. Rada školy

- a) uskutočňuje výberové konanie na vymenovanie riaditeľa podľa § 4,
- b) navrhuje na základe výberového konania kandidáta na vymenovanie do funkcie riaditeľa,
- c) predkladá návrh na odvolanie riaditeľa alebo sa vyjadruje k návrhu na odvolanie riaditeľa; návrh na odvolanie riaditeľa predkladá vždy s odôvodnením,
- d) vyjadruje sa ku koncepcným zámerom rozvoja školy alebo školského zariadenia, k návrhu na zrušenie

školy a školského zariadenia a ku skutočnostiam uvedeným v § 3 ods. 8 písm. b) až d) a § 5 ods. 7.

24. Odvolanie z funkcie riaditeľky základnej školy je (jednostranným) právnym úkonom, pretože je prejavom vôle smerujúcim k vzniku, zmene alebo zániku tých práv, ktoré právne predpisy s takým prejavom spájajú (§ 34 Občianskeho zákonníka).

24.1. Právne posúdenie vecí z hľadiska aplikácie ust. § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. v spojení s § 10 ods. 1 písm. a) zák. č. 552/2003 Z.z. sa nachádza v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 12. až 15., podľa ktorého zákon zriaďovateľovi ukladá obligatórne povinnosť odvolať riaditeľa okrem iného i v prípade, ak si riaditeľ nespĺni svoju zákonom stanovenú povinnosť deklarovať svoje majetkové pomery do 30 dní od ustanovenia do funkcie (§ 3 ods. 7 písm. b) Zákona č. 596/2003 Z.z. v spojení s § 10 ods. 1 písm. a) Zákona č. 552/2003 Z.z.), pričom v prípade takéhoto odvolania sa vyžaduje iba vyjadrenie príslušnej rady školy (§ 3 ods. 9 Zákona č. 596/2003 Z.z.), ku čomu aj došlo, a nie súhlas s odvolaním, tak ako sa to mylne v tomto spore domnieva žalobkyňa. Aj podľa názoru dovolacieho súdu je takéto právne posúdenie vecí správnym právnym posúdením, keďže z ust. § 3 ods. 7 písm. b) Zákona č. 596/2003 Z.z. výslovne vyplýva povinnosť riaditeľa za porušenie povinností v zmysle § 10 Zákona č. 552/2003 Z.z. riaditeľa z funkcie odvolať a nie možnosť odvolať. Dovolací súd poukazuje aj na ustanovenie § 3 ods. 8 Zákona č. 596/2003 Z.z., podľa ktorého zriaďovateľ môže odvolať riaditeľa aj a) na návrh rady školy [§ 24 ods. 5 písm. c)], b) ak neabsolvoval rozširujúce moduly funkčného vzdelávania v lehote podľa osobitného predpisu, 11), c) na návrh ministra školstva Slovenskej republiky (ďalej len "minister"), ak budú zistené závažné nedostatky [§ 14 ods. 6 písm. j) a l)]; riaditeľa strednej zdravotníckej školy na návrh ministra zdravotníctva Slovenskej republiky alebo d) ak nezabráni činnosti politickej strany alebo politického hnutia a ich propagácii v škole alebo v školskom zariadení. Teda až toto ustanovenie hovorí o tzv. fakultatívnej možnosti odvolať riaditeľa z funkcie.

24.2. Najvyšší súd SR sa vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/178/2004 a sp. zn. 5Cdo/253/2007 zaoberal otázkou pôsobenia Zákonníka práce pre právnú úpravu výkonu verejnej funkcie v pracovnom alebo obdobnom pomere. Odvolanie riaditeľa školy je právnym úkonom obce - zriaďovateľa. Ide o jednostranný úkon, pretože je prejavom vôle smerujúcim k vzniku, zmene alebo zániku tých práv, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú (§ 34 OZ). Pre jeho určitosť a zrozumiteľnosť sa vyžaduje, aby v ňom bola uvedená funkcia z ktorej sa dotýčná osoba odvoláva a deň, ktorým sa odvoláva. Žiadny právny predpis neustanovuje, aby v odvolaní z funkcie boli uvedené dôvody, pre ktoré sa odvoláva. Pre platnosť takéhoto právneho úkonu je potrebné, aby bol dostatočne určitý a zrozumiteľný s uvedením konkrétneho ustanovenia zákona, ktorý umožňuje odvolať z funkcie riaditeľa školy zriaďovateľom. Podľa dovolacieho súdu nevyjadrenie sa príslušnej rady školy, prípadne jej negatívne stanovisko k odvolaniu zákon nesankcionuje neplatnosťou odvolania. Z uvedeného potom treba vychádzať, a z tohto vychádzal aj odvolací súd, keď napokon konštatoval splnenie predpokladov pre odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky školy.

25. Zároveň ako bolo preukázané sa sudy zaoberali aj posúdením platnosti (neplatnosti) jednostranného úkonu - odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky školy z hľadiska dobrých mravov, pričom odvolací súd (na rozdiel od súdu prvej inštancie) nevyhodnotil, že by bolo dané odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky školy neplatné s poukazom na § 3 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Zdôvodnenie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozporu „odvolania“ s dobrými mravmi sa nachádza v bodoch 16. až 22. rozhodnutia. Podľa odvolacieho súdu z dokazovania pred súdom prvej inštancie nevyplývali také skutočnosti svedčiacie o právnom závere, že by odvolanie žalobkyne bolo účelové, zaoberajúc sa aj motívom žalovaného na odvolanie z funkcie žalobkyne a aj konaním žalobkyne, ktorá nesporne poukazovala na finančné problémy v obci. Podľa žalobkyne správanie žalovaného vykazovalo znaky zneužitia práva, bolo motivované účelovosťou žalovaného. Odvolací súd konštatoval, že sa s právnym záverom ohľadom konštatovania odvolania z funkcie riaditeľky v rozpore s dobrými mravmi nestotožnil, keďže z dokazovania takéto skutočnosti nevyplývali, žalovaný rešpektoval zákonný stav, v ktorom bol nútený žalobkyňu odvolať z funkcie riaditeľky pre nesplnenie jej zákonných povinností.

25.1. Naproti tomu súd prvej inštancie vyhodnotil, že z dokazovania vyplynulo, že hlavným motívom a dôvodom odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky bolo jej konanie, ktorým poukazovala na neplnenie si zákonných povinností zo strany žalovaného. Za podozrivú možno označiť aj skutočnosť, že k zisteniu porušenia povinnosti žalobkyne deklarovať svoje majetkové pomery došlo až v roku 2016, t. j. dva roky

po jej ustanovení do funkcie. K odvolaniu žalobkyne došlo po podaní trestných oznámení a civilných žalôb voči žalovanému, ktorých predmetom bolo porušovanie rozpočtových pravidiel na úseku originálnych kompetencií zriaďovateľa základnej a materskej školy - žalovaného, ktorý nemal poukazovať finančné prostriedky zo svojho rozpočtu základnej škole v súlade so zákonom. Podstatnou okolnosťou bola aj skutočnosť, že na obci nefungoval žiadny administratívny poriadok, a preto bolo pre žalobkyňu ťažké dokázať, že si zákonnú povinnosť odovzdania majetkového priznania splnila. Samotný žalovaný v konaní uviedol, že obec nemala dostatok finančných prostriedkov a potrebovali pokryť iné náklady, ktoré boli taktiež nevyhnutné, a z toho dôvodu neboli základnej škole poukazované financie z rozpočtu v plnej výške. Odvolanie z funkcie riaditeľky je preto v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Žalovaný odvolal žalobkyňu z funkcie z dôvodu, že sa žalobkyňa dožadovala zákonnými prostriedkami, aby žalovaný plnil svoje rozpočtové povinnosti. Namiesto toho, aby žalovaný riešil nedostatky vo financovaní školy, odvolal z funkcie žalobkyňu a vymenoval nového riaditeľa, ktorý vzal žaloby voči žalovanému späť. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že škola sa stala dlžníkom voči jednotlivým inštitúciám a žalovaný bol povinný svoj dlh riešiť tým, že mu bol poskytnutý úver. Aj súčasný riaditeľ školy vnímal problém jej nedostatočného financovania zo strany žalovaného, čo vyplynulo aj z jeho listu adresovaného Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky.

25.2. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí správne konštatuje, že posúdenie otázky rozporu právneho úkonu - odvolania z funkcie riaditeľky školy s dobrými mravmi je otázkou právnu, nie otázkou skutkovou (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 9. júna 2010, sp. zn. 5Cdo/42/2010). Aj podľa prof. Hollandra ide o kategóriu právu, ktorá má základ v platnom práve. Preto aj existencia či neexistencia rozporu s dobrými mravmi nie je otázkou skutkovou, ale právnou. Tým, že zákon spája s rozporom s dobrými mravmi absolútnu neplatnosť právneho úkonu, prípadne odopiera právnú ochranu výkonu práva, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, sú dobré mravy súčasťou práva a majú právnú záväznosť. Bez odkazu v právnej norme zostali by dobré mravy len súčasťou mimoprávných (morálnych) pravidiel bez priameho právneho normatívneho pôsobenia.

25.3. V súvislosti s dobrými mravmi je možné zdôrazniť ich viacero funkcií v práve. Na prvom mieste treba zdôrazniť, že dobré mravy plnia funkciu normy, ktorá sa má aplikovať. Ide teda o pravidlo správania, ktoré určuje, ako sa má subjekt správať, aby jeho konanie sa nedostalo do rozporu s dobrými mravmi. V pravom slova zmysle tu ide o normu konania (norma agendi). Z toho potom možno odvodiť aj právnú reprobáciu správania, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Môže ísť len o také správanie, ktoré možno odvodiť z právnej normy, ktorá ukladá (prikazuje) dodržiavanie dobrých mravov.

25.4. Preventívna funkcia dobrých mravov spočíva jednak v tom, že je určitým korektívom správania ex ante, teda pred robením právneho úkonu, t. j. pred samým správaním v štádiu rozhodovania. Subjekt, ktorý zvažuje svoje správanie pri robení právnych úkonov, sa rozhoduje s plným vedomím, že ak sa právny úkon dostane do rozporu s dobrými mravmi, hrozí mu sankcia neplatnosti. Ak napriek tomu urobí právny úkon, ktorého obsah nie je v súlade s dobrými mravmi, postihne ho táto sankcia. Dopad sankcie za správanie v rozpore s dobrými mravmi má tiež svoje konkrétne preventívne pôsobenie. To platí aj v prípade výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi, prípadne so zásadami poctivého obchodného styku.

25.5. Interpretačná funkcia dobrých mravov spočíva v tom, že sudca pri rozhodovaní konkrétneho prípadu musí posúdiť, čo sú dobré mravy v konkrétnom prípade. Pritom vychádza zo základných zásad ovládajúcich súkromné právo. Obsah dobrých mravov je potrebné skúmať na základe týchto zásad. Zároveň musí určiť, čo je v danom prípade s dobrými mravmi v rozpore, t. j. postupuje od všeobecného ku konkrétnemu. Vo väčšej miere sa tu uplatní taká interpretácia, ktorá bude odstraňovať nejasnosti, ktoré vyplývajú z právneho predpisu a spočívajú v našom prípade vo všeobecnosti a nejasnosti pojmu dobré mravy. Výplýva to už z povahy zákonnej normy (skutkovej podstaty), ktorá je nielen všeobecná, ale aj pojmovo (dobré mravy) široká či heterogénna. Interpretácia je východiskom pre aplikáciu práva. Hodnotiacia funkcia dobrých mravov je súčasťou aplikácie práva ako jednej z foriem realizácie práva. Osobitne je ju potrebné zdôrazniť preto, lebo má zásadný význam pri aplikácii dobrých mravov v konkrétnych prípadoch.

25.6. Pri aplikácii práva je potrebné nielen objasniť skutkový stav, ale je potrebné objasniť aj právnú stránku daného prípadu, t. j. subsumovať daný prípad pod konkrétnu normu, teda určiť, ktorá právna norma bude na daný stav aplikovaná. To znamená, že sudca musí posúdiť, či sa správanie v danom

pripade prieči dobrým mravom, prípadne je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a v čom tento rozpor spočíva.

25.7. V zmysle judikatúry súdov SR dobré mravy sú určitými morálnymi mantinelmi v správaní ľudí, pričom nemajú zväčša písomnú podobu, ale sú vytvárané vo vedomí užšieho spoločenstva, ktoré správanie je možné akceptovať a ktoré správanie nie je prijateľné pre spoločnosť.

25.8. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sú dobré mravy pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku (IV. ÚS 55/2011-19 z 24. februára 2011).

26. Správanie sa proti dobrým mravom musí v sebe obsahovať prvky, ktoré dávajú zlý príklad (Knapp, V. Teorie práva. Praha, 2002, s. 156). Dobré mravy v jednotlivých právnych systémoch obmedzujú súkromnú autonómiu. Používajú sa ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/72/2008 z 30. júna 2008.)

26.1. Konanie v rozpore s dobrými mravmi a zneužitie práva sú podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov postihnuté absolútnou neplatnosťou právneho úkonu.

26.2. Na rozdiel od zneužitia práva zásadu contra bonos mores možno chápať objektívnejšie. Zásadne sa nevyžaduje, aby si konajúci bol vedomý toho, že koná v rozpore s dobrými mravmi. V zneužití práva v porovnaní so správaním sa, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, je viac prítomná subjektívna stránka, zavinenie.

26.3. V prípade zákonného príkazu vykonávať právo v súlade s dobrými mravmi nevystupujú dobré mravy ako interpretačná pomôcka, ale ako všeobecná hranica výkonu subjektívnych práv. Článok 2 Základných zásad Zákonníka práce upravuje spôsob výkonu práva počítajúc s prípadmi, že subjekt môže právo vykonať aj nedovoleným spôsobom v rozpore s dobrými mravmi.

26.4. Dovolací súd sa pri interpretácii pravidiel správania sa, t. j., čo je, nie je v rozpore s dobrými mravmi priklonil k vyhodnoteniu konania žalovaného v predmetnej veci, tak ako právne vyhodnotil konanie žalovaného súd prvej inštancie, že hlavným motívom a dôvodom odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky bolo jej konanie, ktorým poukazovala na nepĺnenie si zákonných povinností zo strany žalovaného. Za podozrivú možno označiť aj skutočnosť, že k zisteniu porušenia povinnosti žalobkyne deklarovať svoje majetkové pomery došlo až v roku 2016, t. j. dva roky po jej ustanovení do funkcie. K odvolaniu žalobkyne z funkcie riaditeľky školy došlo po podaní trestných oznámení a civilných žalôb voči žalovanému, ktorých predmetom bolo porušovanie rozpočtových pravidiel na úseku originálnych kompetencií zriaďovateľa základnej a materskej školy - žalovaného, ktorý nemal poukazovať finančné prostriedky zo svojho rozpočtu základnej školy v súlade so zákonom. Nesporným bol fakt zistenia porušenia povinnosti deklarovať svoje majetkové pomery žalobkyne v stanovenej lehote v zmysle zákona, tak ako vyššie uviedol dovolací súd. Dovolací súd si, ale dovolil vyhodnotiť túto situáciu v zhode so súdom prvej inštancie, ako konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej prejednávanej veci a konkrétne zistené skutkové okolnosti veci, ktoré nie je možné v žiadnej demokratickej spoločnosti prehliadať. Dovolací súd poukazuje na fakt zistenia nepodania majetkového priznania (až 2 roky od nástupu do funkcie riaditeľky, poukazovanie na zlé hospodárenie obce zo strany žalobkyne ako aj nesúhlas Rady školy s odvolaním žalobkyne z funkcie riaditeľky). V tomto smere žalovaný síce formálne konal podľa zákonných ustanovení - § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z.z. v spojení s § 10 ods. 1 písm. a) zák. č. 552/2003 Z.z., ale prostredníctvom realizácie výkonu svojich kompetencií, resp. oprávnení podľa dovolacieho súdu sledoval poškodenie žalobkyne (obdobne aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 5MCdo/17/2008, napr. aj rozhodnutie NS ČR 21Cdo/714/2010), čo nepochybne je možné vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a preto je odvolanie žalobkyne absolútne neplatným právnym úkonom s poukazom na ust. § 39 OZ.

26.5. Z dôvodov uvedených vyššie dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je procesne prípustné a dôvodné. Dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu (§ 449 ods. 1 CSP), a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

26.6. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.